

Vzpomínám si, jak jsem si ho jako malá holčička dala do pusy a vysála z něj cukr. Je to tak skutečné, že dokonce cítím i sluneční paprsky, jež zahřívají třtinu. Jako bych se ocitla zpátky v Annwynu a zas vnímala tu chuť. Když mi na jazyku vybuchne sladkost, seběhnou se mi všechny sliny.

Buch

Náhle mě obklopí vůně.

Květina. Ačkoli si nepamatuju její název – ani to, jak vypadá. Ale sotva se mi vrátí čich, vybavím si, jak jsem bořila nos do mámina kabátu. Vůně je hutná a silná, opojná a květinová. Nejradši bych se do ní zachumla-la a navěky ji nasávala do plic. Ale nejen kvůli vůni samotné – ale kvůli svojí mámě. Utěšuje mě vzpomínka na to, jak na ní ta vůně visela stejně jako já.

A s tou vůní mi začne fungovat nos a zatuchlý vzduch prázdnoty vystřídá vůně matčina parfému spolu s něčím mnohem hutnějším a bouřlivějším. Připomíná mi to netknutou jeskyni hluboko v zemi, již po desítky tisíce let nenarušilo světlo ani dech.

Buch

Buch

Vzápětí mi do pokožky narazí další smysl a oznámí tak svůj návrat. Projede mi končetinami a mé nervy opět začnou vnímat okolí.

Způsobí to dotek ruky v mé. Vzpomínka je tak skutečná, že zatnu prsty, přestože se mi vrátí pocit, že padám, a obrací se mi žaludek. Ovšem ta dlaň, mozolnatá, horká dlaň... Nevidím mu do obličeje, neslyším jeho hlas, ale poznávám dotek otcovy ruky. Silný a sebejistý. *Bezpečný*. Dokud jsem ho za ni držela, nemohlo se mě nic strašidelného ani bolestivého dotknout.

Buch

Buch

Vzápětí se mi vrátí sluch, jako když klíč zapadne do zámku mé mysli a odemkne ho.

„*Auren!*“

Slyším, jak malý chlapec volá moje jméno.

„*A-Auren!*“ Jeho hlas přetéká smíchem a samým vzrušením trochu koktá. Moje jméno tak zní jako bubliny a výmoly, každé písmeno nahoře či dole a ke konci se zvedá. To jediné slovo pronesené do ozvěny doprovází radost a čiré a nespoutané štěstí dětství.

Bolí mě z toho u srdce.

Když hlas odezní, opět slyším skučení větru a bouře zuřící v prázdnotě.

A pak se mi navrátí můj poslední smysl. Jako dar. Jako když odtáhnete od tmy balicí papír. Je to vzpomínka na jedno annwynské ráno, kdy žluté sluneční paprsky pohladily na horizontu svět jako v polibku.

Jako bych náhle otevřela oči do světla, přestože jsem je vůbec neměla zavřené.

Vrátí se mi zrak a vzhlednu k trhlíně. Je teď vysoko, tak vysoko nade mnou. Vypadá jako kus černé látky, již projela dýka. Visí na nebi, nedosažitelná a tekuté zlato z ní stále vytéká jako lesklý vodopád a pokrývá hvězdy.

Temnotu kolem mě pročísne blesk. Rozzáří mi kůži a ve tmě za sebou nechá stopu. Na okamžik se zapomenou bát – tak moc je to nádherné. To světlo ve tmě.

A pak se roztržené okraje trhliny začnou uzavírat.

A spolu s ní se mi stáhne i hrdlo.

Buch

Buch

Buch

To bije mé srdce.

Bezmocně přihlížím, jak se rána v nebi uzavírá. Jak se voskové prsty stahují, aby mě polapily ve svém